

ΑΦΙΠΕΡΩΜΑ ΣΤΟ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Οι μαθητές και οι μαθήτριες της Στ'τάξης του σχολείου μας στα πλαίσια του μαθήματος της Ιστορίας αναζήτησαν και βρήκαν δημοτικά ποιήματα εμπνευσμένα από τους ήρωες του 1821.

Ο ΔΙΑΚΟΣ

Τρία πουλάκια κάθουνταν στου Διάκου το ταμπούρι.
Τόνα τηράει την Λιβαδειά και τάλλο το Ζητούνι,
το τρίτο το καλύτερο μυριολογά και λέγει·

Πολλή μαυρίλα πλάκωσε, μαύρη σαν καλιακούδα·
Μήν' ο Καλύβας έρχεται, μήν' ο Λεβεντογιάννης;
Ουδ' ο Καλύβας έρχεται ουδ' ο Λεβεντογιάννης·
Ομέρ Βρυώνης πλάκωσε με δεκοχτώ χιλιάδες.

Ο Διάκος σαν τ' αγροίκησε, πολύ του κακοφάνη·
Ψηλή φωνή εσήκωσε, τον πρώτο του φωνάζει·
«Το στράτεμά μου σύναξε, μάσε τα παλικάρια.
Δώς τους μπαρούτη περισσή και βόλια με ταις φούχται

Γλήγορα και να πιάσομε κάτω ς την Αλαμάνα,
πούναι ταμπούρια δυνατά κι όμορφα μετερίζια.
Παίρνουνε τα λαφρά σπαθιά και τα βαριά τουφέκια,
στην Αλαμάνα φτάνουνε και πιάνουν τα ταμπούρια.

Καρδιά παιδιά μου φώναξε, παιδιά μη φοβηθείτε·
σταθήτ' αντρείά σαν Έλληνες και σα Γραικοί σταθείτε».·
Εκείνοι φοβηθήκανε κι εσκόρπισαν στους λόγγους.

Έμειν' ο Διάκος στην φωτιά με δεκοχτώ λεβέντες.
Τρείς ώρες επολέμαε με δεκοχτώ χιλιάδες.
Σχίστηκε το τουφέκι του κι εγίνηκε κομμάτια.
Σέρνει και το λαφρό σπαθί και στη φωτιά χουμάει,
έκοψε Τούρκους άπειρους κι εφτά μπουλουκμπασίδες.

Από τον μαθητή Δημήτρη Χορταριά

Τα παιδιά της Σαμαρίνας

Εσείς μωρέ παιδιά κλεφτόπουλα

Παιδιά της Σαμαρίνας

Μωρέ παιδιά καημένα

Παιδιά της Σαμαρίνας

Κι ας είστε λερωμένα

Αν πάτε πάνω μωρέ στα βουνά

Κατά τη Σαμαρίνα

Μωρέ παιδιά καημένα

Κατά τη Σαμαρίνα

Κι ας είστε λερωμένα

Τουφέκια μωρέ να μη ρίξετε

Τραγούδια να μη πείτε

Μωρέ παιδιά καημένα

Τραγούδια να μη πείτε

Κι ας είστε λερωμένα.

Από τη μαθήτρια της Μαρία Γκάγκα

Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα

Περήφανη κι αγέρωχη

Είμαι εγώ των Σπετσών η
αρχόντισσα.

Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα το όνομά
μου

άξια καπετάνισσα,

ξακουστή για την παλικάριά μου.

Με τα γενναία παλικάρια μου

Στις θάλασσες ορμάω

για της πατρίδας μας τη λευτεριά
ξέρω να πολεμάω.

Μπρος στο τιμόνι στέκω ορθή

και οδηγίες δίνω

εμπόδιο στο δρόμο μου να σταθεί

κανέναν δεν αφήνω

Από τη μαθήτρια Φρειδεरिकή Καλοπήτα

Του Διάκου (22 Απριλίου 1821)

Τρία πουλάκια κάθουνταν ψηλά στη
Χαλκουμάτα.

Το 'να τηράει τη Λειβαδιά και τ'
άλλο το Ζητούνι,
το τρίτο το καλύτερο μοιρολογάει
και λέει:

-Πολλή μαυρίλα πλάκωσε, μαύρη
σαν καλιακούδα.

Μην' ο Καλύβας έρχεται, μην' ο
Λεβεντογιάννης;

-Νουδ' ο Καλύβας έρχεται νουδ' ο
Λεβεντογιάννης.

Ομέρ Βρυώνης πλάκωσε με
δεκαοχτώ χιλιάδες.

Ο Διάκος σαν τ' αγροίκησε πολύ του
κακοφάνη.

Ψηλή φωνή εσήκωσε, τον πρώτο του
φωνάζει.

«Τον ταϊφά μου σύναξε, μάσε τα
παλληκάρια,

δώσ' τους μπαρούτη περισσή και
βόλια με τις χούφτες,

γλήγορα για να πιάσουμε κάτω στην
Αλαμάνα,

που 'ναι ταμπούρια δυνατά κι
όμορφα μετερίζια».

Παίρνουνε τ' αλαφριά σπαθιά και τα
βαριά τουφέκια,

στην Αλαμάνα φτάνουνε και πιάνουν
τα ταμπούρια.

«Καρδιά, παιδιά μου» φώναξε,

«παιδιά μη φοβηθείτε,

σταθείτε αντρεία σαν Έλληνες και
σα Γραικοί σταθείτε».

Ψιλή βροχούλαν έπιασε κι ένα
κομμάτι αντάρα,

τρία γιουρούσιαν έκαμαν, τα τρία
αράδα αράδα.

Εμεινε ο Διάκος στη φωτιά με
δεκαοχτώ λεβέντες.

Τρεις ώρες επολέμαε με δεκαοχτώ
χιλιάδες.

Βουλώσαν τα κουμπούρια του κι
ανάψαν τα τουφέκια,

κι ο Διάκος εξεσπάθωσε και στη
φωτιά χουμάει.

Ξήντα ταμπούρια χάλασε κι εφτά
μπουλουκμπασήδες,

και το σπαθί του κόπηκε ανάμεσα
απ' τη χούφτα

και ζωντανό τον έπιασαν και στον
πασά τον πάνουν.

Χίλιοι τον παν από μπροστά και
χίλιοι από κατόπι.

Κι ο Ομέρ Βρυώνης μυστικά στο
δρόμο τον ερώτα:

«Γίνεσαι Τούρκος Διάκο μου, την
πίστη σου ν' αλλάξεις,

να προσκυνήσεις στο τζαμί, την
εκκλησιά ν' αφήσεις;»

Κι εκείνος τ' αποκρίθηκε και
στρίφτει το μουστάκι:

«Πάτε κι εσείς κι η πίστη σας,
μουρτάτες να χαθείτε!

Εγώ Γραικός γεννήθηκα Γραικός θε
ν' αποθάνω.

Α, θέλετε χίλια φλωριά και χίλιους
μαχμουτιέδες

μόνον εφτά μερών ζωή θέλω να μου
χαρίστε,

όσο να φτάσει ο Οδυσσεύς και ο
Θανάσης Βόγιας»

Σαν τ' άκουσε ο Χαλίλμπεης,
αφρίζει και φωνάζει:

«Χίλια πουγκιά σας δίνω γω κι
ακόμα πεντακόσια,

το Διάκο να χαλάσετε, το φοβερό τον
κλέφτη,

γιατί θα σβήσει τη Τουρκιά κι όλο
μας το ντοβλέτι».

Το Διάκο τότε παίρνουνε και στο
σουβλί τον βάζουν.

Ολόρτο τον εστήσανε κι αυτός
χαμογελούσε,

την πίστη τους τούς ύβριζε, τους
έλεγε μουρτάτες:

«Σκυλιά, κι α' με σουβλίσετε ένας
Γραικός εχάθη.

Ας είναι ο Οδυσσεύς καλά και ο
καπετάν Νικήτας,

που θα σας σβήσουν την Τουρκιά κι
όλο σας το ντοβλέτι”.

Ο γέρος του Μοριά

Ένα τραγούδι θα σας πω για τον
λεβέντη,

τον ασπρομάλλη μου το γέρο τον
Μοριά

και βάλτε αδέρφια μου για να στηθεί
το γλέντι

Τριπολιτσιώτικο κρασί και
ψησταριά.

Στήσε χορό ξενιτεμένε Μοραΐτη,

απόψε ας παίζουνε λαούτα και
βιολιά

και πες πως γύρισες στο πατρικό σου
σπίτι

και πως σε πήρανε οι γέροι σου
αγκαλιά.

Γεια και χαρά σας Μοραΐτες αδελφοί

και σεις κοπέλες γεια σας,

τη λευτεριά η Ελλάδα μας

χρωστάει στη λεβεντιά σας.

Τώρα που αίμα αδελφικό το χώμα
ιδρώνει

κι η Ελλάδα πνίγει την Ελλάδα στα
βουνά,

έβγα απ' τον τάφο Θοδωρή
Κολοκοτρώνη

κι αδέρφια κάνε όλους τους Έλληνες
ξανά.

Τα όμορφα χρόνια τα παλιά να
ξαναζήσουν

και στου Ταΰγετου την πιο ψηλή
κορφή,

των προγόνων μας οι σκιές χορό να
στήσουν

και να τους λέει τ' αγέρι ετούτη τη
στροφή.

Γεια και χαρά σας Μοραΐτες αδελφοί

και σεις κοπέλες γεια σας,

τη λευτεριά η Ελλάδα μας

χρωστάει στη λεβεντιά σας.

Γεια και χαρά σας Μοραΐτες
αδελφοί,

που η μάνα αν δε σας γέννα,

ούτε Άγια Λαύρα θα `χαμε, ουτε
Εικοσιένα.

Από τη μαθήτριά Μαρία Δήμητρα Μπίκου

Ο Κανάρης

Ποιος είναι αυτός που η φωτιά δεν τον φοβίζεται;

που τη φοβέρα των τυράννων να αψηφά

που τη φρεγάτα με τη βάρκα του πλευρίζει;

Είν' ο Κανάρης που ανάβει τη φωτιά!

Ποιος είναι αυτός που η φωτιά δεν τον φοβίζεται;

που τη φοβέρα των τυράννων αψηφά

Που τη φρεγάτα με τη βάρκα του πλευρίζει;

Είν' ο Κανάρης που ανάβει τη φωτιά!

Σαν τον Κανάρη θα πολεμήσω,

σαν τον Κανάρη θα αγωνιστώ

Μ' ένα μπουρλότο τους τυράννους θα γκρεμίσω

για μια πατρίδα λεύτερη θ' αγωνιστώ!

Και την πατρίδα λεύτερη θα την κρατήσω.

Για μια Ελλάδα δυνατή θ' αγωνιστώ.

Τη Χίο καίνε και η φρίκη δεν τελειώνει,

στα σκλαβοπάζαρα πουλάνε το Μοριά

Ποτάμι τ' άδικο που μέσα του φουσκώνει

και του Κανάρη δυναμώνει τα κουπιά

Τη Χίο καίνε και η φρίκη δεν τελειώνει,

στα σκλαβοπάζαρα πουλάνε το Μοριά

Ποτάμι τ' άδικο που μέσα του φουσκώνει

και του Κανάρη δυναμώνει τα κουπιά

Σαν τον Κανάρη θα πολεμήσω,

σαν τον Κανάρη θα αγωνιστώ,

Με ένα μπουρλότο τους τυράννους θα γκρεμίσω

για μια πατρίδα λεύτερη θα αγωνιστώ.

Και την πατρίδα λεύτερη θα την κρατήσω
για μια Ελλάδα δυνατή θα αγωνιστώ
Τώρα ο Κανάρης έχει μπει στην ιστορία
και στα βιβλία έχει γίνει η ζωγραφιά

Από τη μαθήτριά Κωνσταντίνα Κωστοπούλου

«Το λεν οι κούκοι στα βουνά κι οι πέρδικες στα πλάγια
και μια μικρούλα πέρδικα στον κάμπο της Αθήνας.

Είχε τα νύχια κόκκινα και τα φτερά βαμμένα.

Αποβραδís μοιρολογά και το ταχύ φωνάζει:

-Τρίτη, Τετάρτη θλιβερή, Πέφτη φαρμακωμένη,

Παρασκευή ξημέρωνε, να μη είχε ξημερώσει

αφέντες έβαλαν βουλή τον πόλεμο να πιάσουν.

Καραϊσκάκης φώναξε πάνω από τ' άλογό του:

-Πού είστε, μπρε Ρουμελιώτες μου, παιδιά αντρειωμένα;

Γυμνώστε τ' αλαφρά σπαθιά και ρίξτε τα ντουφέκια.

Έρθε μεντάτι* των Τουρκών, πεζοί και καβαλάριοι.

Δεν ήταν λίγοι, ουδέ πολλοί, ήταν εννιά χιλιάδες.

Πρώτο γιουρούσι που 'καμαν, δεύτερο τράκο κάμαν,

Λαβώνεται ο Καραϊσκάς κι ο καπετάν Νικήτας.

Κι ο Καραϊσκος φώναζε, ψιλή φωνούλα βγάζει:

-Έλληνες, μην κιοτέψετε, παιδιά μη φοβηθείτε

και πάρ' το γιούχα η Τουρκιά κι έρθει και μας χαλάσει.

Σαν Έλληνες βαστάξετε και σα Γραικοί σταθείτε.»

Από τη μαθήτρια Αντιγόνη Θάνου

Ωρέ, μωρ' περδικούλα, μωρ' περδικούλα του Μοριά

Μωρ' περδικούλα του Μοριά κοσμοπερπατημένη

Αυτού ψηλά, γειά σου, πέρδικα, αυτού ψηλά-να που πέτεσαι

Αυτού ψηλά που πέτεσαι και χαμηλά 'γναντεύεις

Μην είδες κλέ, γεια σου, πέρδικα, μην είδες κλέ-νε-φτες πουθενά

Μην είδες κλέφτες πουθενά, τους Κολοκοτρωναίους;

Από τον μαθητή Νικόλαο Γκάρο

Λαλούδι της Μονομπασιάς

Λαλού-Βάι λαλούδι της Μονομπασιάς

λαλούδι της Μονομπασιάς και κάστρο της Αθήνας και κάστρο της Αθήνας

και Παλαμήδι τ' Αναπλιού άνοιξε να μπω μέσα.

**Να δω τις Αναπλιώτισες, τις Αναπλιωτοπούλες πως πλένουν πως λευκαίνουνε
πως μοσχοσαπουνάνε. Με τό'να χέρι πλένουνε, με τ'άλλο σαπουνάνε και με τα
δυο τα χέρια τους στο κάστρο πολεμάνε.**

Από τον μαθητή Χρήστο Πάντζιο

"Του Κανάρη"

Δέκα μπουμπάρδες τούρκικες μες στα νησιά γυρνούνε
για τον Κανάρη ψάχνουνε να τον εκδικηθούνε.
Τον Κανάρη για να βρούνε
Οι μπουμπάρδες τριγυρνούνε.

Μα ο Κανάρης πονηρός πάντα τους ξεγελάει
και στις μπουμπάρδες τούρκικες μπουρλότο τους κολλάει.

Μα δυο μικρά πλεούμενα Πιπίνου και Κανάρη
οι Τούρκοι που γλεντούσανε δεν πήρανε χαμπάρι."

Από τον μαθητή Βασίλη Τσιάτσο